

TELESKOP

[Naslovnica](#) [Hrvatska](#) [Svijet](#) [Kolumne](#) [Zelena Hr](#)

[Hrvatska](#), [Izdvojeno](#), [Tema dana](#)

Poznati novinar otvorio dušu Teleskopu: Postao sam ovisnik o internetu. Moram priznati da sam izgubio život

---

objavljeno prije 4 tjedna Piše [Marin Šarec](#)

1

Samo će ove godine, 2021., četiri milijarde i 700 milijuna Zemljana korisnika interneta provesti na svojim pametnim telefonima, tabletima, laptopima i(li) stolnim računalima ukupno 12 bilijuna sati, odnosno milijardu i 400 milijuna godina! Kakva strahotna brojka! Ali, računica je vrlo jednostavna. Prosječni korisnik interneta, pa tako i hrvatski, na internetu provede svakodnevno oko 7 sati, koristeći pritom više uređaja. Što znači da je u tjednu više od puna dva dana na mreži. I tako, malo po malo, množenjem online sati s globalnim brojem internetskih korisnika, učas stižemo do fascinantnih milijardu i 400 milijuna godina zajedničkog ljudskog vremena provedenog na internetu samo u ovoj godini. Ove goleme brojke skrivaju iza sebe sve dobrobiti i sve loše strane svjetske mreže, tehnološkog dostignuća koje je revolucioniralo cijeli svijet, uvodeći ga u digitalno doba.

Zahvaljujući internetu promijenio se način na koji razmišljamo, učimo, poslušamo, komuniciramo i zabavljamo se. Nove tehnologije stvorile su sjajne alate za prosperitet malih poduzeća i velikih korporacija, organizacija i institucija, masmedije i industriju zabave, ali i za pojedinca. Svaka medalja, međutim, ima dvije strane, pa tako uz sve prednosti koje je donio čovječanstvu, internet ima svojih stvarnih i potencijalnih opasnosti i nedostataka. Nerijetko se zato zreli čovjek današnjice zapita je li internet blagoslov ili prokletstvo.

U malom serijalu tekstova na portalu teleskop.hr bavit ćemo se idućih dana novim ovisnostima o novoj tehnologiji koje već rubno dodiruju područje kliničke psihijatrije i najveće su prokletstvo interneta. U prvom redu zato jer su novim ovisnostima najizloženiji

najranjiviji – ugroženi su psihosocijalni razvoj, mentalno zdravlje i opća dobrobit djece i adolescenata, predodređenih da im danas, sutra ostavimo Svijet.

Prema nekim podacima djeca i mladi u zemljama regije, ali i u većem dijelu svijeta gdje je internet neprestano dostupan, provode do devet, pa i više sati dnevno online, osobito posljednje dvije pandemijske godine. No, ni mi „starc“ nismo cijepljeni od nekontroliranog trošenja vremena u bespućima mrežnog oceana. Milijuni su opsesivno vezani za društvene mreže, milijuni kompulzivno iščitavaju news portale, milijuni su ovisnici o internetskim videoigramama, a milijuni o internetskom kockanju i klađenju, milijuni su postali ovisnici o online šopingu, još više milijuna o cyber seksu i pornografiji. U „devetom krugu pakla“ su multipraktici, a i oni se broje u milijunima, jer internet je savršena platforma za multipliciranje ovisnosti. U toj globalno milijunskoj ovisničkoj vojsci puni su rovovi i Hrvata.

U ovom serijalu tekstova o internetskim ovisnostima razgovarat ćemo s psihijatrima, antropolozima i filozofima kako zdravo i normalno pokušati živjeti usred digitalnog doba. Predočit ćemo fascinantnu, ali zabrinjavajuću statistiku, te dijagnostiku i simptomatologiju ovisnosti o internetu, kao i njezine pogubne posljedice po pojedinca, obitelj, zajednicu i društvo.

Sponzorirano

linker
SPONSORED LINKS

Nezaposleni riječki par otkriva kako zaraditi 80.000 kuna dnevno!

U uvodu donosimo priče troje pripadnika različitih generacija, čijim životima internet dominira ili je dominirao do pogubnosti.

Free Stock Photo

“Na TikToku su mi rekli da imam rak!”

„Tata, tataaaa“, oglasila se devetogodišnja Nera video pozivom s mobitela. Sama je kod kuće, u samoizolaciji je, kao i cijeli njen razred. Četvrti je val pandemije korona virusa na vrhuncu. Nerini su roditelji rastavljeni. Oboje su na poslu.

„Čekaj tata, mobitel mi je na dva posto baterije. Nazvat ću te preko Messengera.“

Dva su sata poslije podne, a baterija mobitela joj je na izdisaju – iako Nera i te kako pazi da joj je baterija ujutro puna – što znači da je, prepuštena sebi, do ranog popodneva već satima bila na internetu. Osim mobitela i kućnog računala, Nera ima i tablet s kojeg putem Messengera ponovno zove tatu.

„Tataaaa, imam neke crvene točkice na jeziku. Na TikToku su mi rekli da imam rak. Ja sam im rekla da nemam rak, jer nemam temperaturu“, priča i šalje tati fotografiju svoga jezika s flekicama koju je stavila na TikTok.

Nera je svladala tablet prije nego je čvrsto stala na noge i prije nego je počela sricati prve riječi. Peppu Pig i Teletabise do prvog rođendana možda je poznavala bolje nego mamu i tatu. Sedam godina kasnije nikakav joj problem nije bio uključiti se u online nastavu i komunikaciju putem Zooma, za razliku od njene učiteljice. Čim završi nastava, Nera plovi dalje mrežom u potrazi za igrom i uzbuđenjima. Ona, kao i gomila njezinih vršnjaka, jednako kao i gomila mlađe i starije djece od nje, ne zna pronaći vrata na kojima piše izlaz, a njezinim roditeljima, prezauletima poslom i obavezama, odgovara da je Nera uronjena u svoj svijet, jer oni imaju mir. Mir da i oni budu na internetu! Često zbog posla, ali jednako često i u potrazi za opuštanjem i zabavom.

Nera se rodila 2011., u posljednjim vagonima vlaka generacije Z (rođeni između 1995. i 2012.), prve digitalne generacije koja se rađala i odrasta uz nove tehnologije i koja virtualnu stvarnost smatra normalnom. Njihovo glavno obilježje je mobitel u ruci. Njima je oduvijek normalno potražiti sve što ih zanima na internetu. Od milja prozvani Zoomersi, gube interes za susrete u četiri oka, jer čemu ako se sve može riješiti jednostavnom porukom na WhatsAppu!?

„Gurnuli smo joj mini tablet u ruke dok je još puzala. Zašto? Zato jer smo bili, a jednako smo i danas, moja sad već bivša žena i ja, toliko okupirani poslom da smo trebali imati mir da sve odradimo“, govori Nerin otac K. A.

Osvještava da se ne radi samo o prezauletosti roditelja, pa tako i njega i majke njegove kćeri, nego i o lijenosti, katkad i o nebrižnosti.

„Najlakše je djetetu uvaliti pametni telefon ili tablet da bi dobili koji sat mira, a to što za dijete to nikako nije dobro, u tom nas trenu ne zanima, jer žudimo za mirom. Najgore je što

smo i mi roditelji tada na internetu. Danas kad svoju kći hoću nešto pitati, ona traži da sad ja nju pustim na miru jer je na TikToku. Sad kad dijete više ne možemo odvojiti od uređaja, osvijestili smo da smo krivo postupali, iako smo to podsvjesno zapravo stalno znali.“

Morali smo potražiti pomoć u SUVAG-u

Poslije Peppe Pig i Teletabisa, Nera se zaljubila u Mašenku, ruski crtani film, pa kad je na kraju, nešto kasnije nego je uobičajeno, progovorila, govorila je nekim svojim metajezikom. Bila je to mješavina ruskog, hrvatskog i engleskog, bez padeža, roda i broja. Roditelji su shvatili da Nera ima problem, pa je dvije godine prije polaska u osnovnu školu pohađala vrtić u SUVAG-u, centru za rehabilitaciju slušanja i govora. Odgajateljica u vrtiću pitala je Nerine roditelje iz kojeg su se anglosaksonskog područja vratili iz dijaspore. I danas Nera gotovo bolje govori engleski nego hrvatski, što je iz njezinog pomalo iščašenog ranog odrastanja dobrodošao benefit za vrijeme i okruženje u kojem će živjeti i raditi.

„Ona i njezini vršnjaci imaju puno jaču komunikaciju na internetu nego mi odrasli. Evo upravo njih petero iz razreda preko interneta grade zajedno neku kuću i neprestano razgovaraju. Mama joj radi dva posla, čim dođe doma s jednoga, baca se na drugi, pa je Nera stalno na mreži. Zato sam ja najsretniji kad dijete odvedem u park da se uživo igra s drugom djecom. Primjećujem, međutim, da sve više djece dolazi u park s mobitelima, jedno do drugog sjede na klupi i međusobno komuniciraju telefonom, pa onda ona dođe do mene i traži mobitel. Ja joj ga ne dam, kažem joj da ako hoće mobitel, onda idemo doma“, priča nam Nerin otac.

Da bi je odmakli od ekrana roditelji su je vodili na stolni tenis, jedno je vrijeme trenirala i tekvando, a danas tri puta tjedno ide na satove modernog plesa. I uz sve aktivnosti i školu, Nera je još uvijek nekoliko sati dnevno previše na internetu, a što će se iz toga izroditi pravi odgovor još nemaju ni psiholozi ni psihijatri, jer i oni tapkaju u području novih ovisnosti, odgonetavajući algoritme prevencije i sanacije.

10.000 sati proveo sam na RuneScapeu

Dorian K. je rođen 1988., pa njegovo rano djetinjstvo još nije bilo zarobljeno mrežom, ali je već prije puberteta, sa 8 godina, ušao u zamamni i intrigantni svijet videoigara, a kao adolescent više gotovo da i nije živio izvan svoje sobe i čarobne kutije stolnog računala. Prije šest godina pomoć je potražio u Savjetovalištu za nove ovisnosti u zagrebačkom KBC Sestara milosrdnica, kod uigranog doktorskog dvojca psihijatra Zorana Zoričića i antropologa Luke Maršića, koji je u međuvremenu doktorirao na ovisnostima o kocki i internetu.

„Danas sam ovdje jer sam ovisan o internetskim igrama. Ovdje sam jer želim biti dio grupe koja razumije moju borbu s ovisnošću o igrama i neće me razuvjeravati, kao što su to godinama činili neki moji prijatelji, da ne trebam pomoć“, započeo je svoje predstavljanje tada 27-godišnji Dorian K. na jednom od prvih okupljanja grupe tzv. internetskih ovisnika.

„Moj susret s video igrama započeo je kad sam imao osam godina. Upravo je bio izašao Nintendo 64, a shvatio sam da već postoji i Playstation 1. Oh, čovječe, trebao sam oboje! Preklinjao sam roditelje da mi ih kupe. Dotad sam samo igrao hokej na ledu i slagao lego kocke. Za Božić sam dobio Nintendo 64, a dvije godine kasnije i Playstation 1. Uskoro sam cijele noći igrao NHL (sjeverno američka profesionalna liga u hokeju na ledu). No, tada još nisam razvio ovisnost. Radio sam i mnogo drugih stvari, išao redovito u školu i dalje igrao hokej. Navukao sam se 2004. godine kad sam počeo igrati RuneScape. Ne mogu dovoljno zahvaliti programerima i zajednici za zabavu, odnose, pa čak i samorazvoj koji sam doživio provodeći idućih 12 godina svog života u tom svijetu. U međuvremenu sam završio srednju školu, zaposlio se, odlazio u teretanu tri, četiri puta tjedno, četiri godina bio sam u vezi s prekrasnom djevojkom. Uza sve to, proveo sam 10.000 sati igrajući RuneScape. Izračunajte, 416 dana! U jednom trenutku moj bijeg u opuštanje, postao je bijeg od stvarnosti. Izostajao

sam s nastave, a sate sam provodio stvarajući Excel proračunske tablice koje su bile važne za moje planove i ciljeve u igri. Više nisam bio zainteresiran za odlaske u teretanu, a kad bih i otišao preskakao sam vježbe, žureći kući u udobnost RuneScapea. Sve sam rjeđe izlazio sa svojom djevojkom, nalazio sam pregršt izgovora samo da ne bih na nekoliko sati morao napustiti svoju sobu i divan svijet moje igre“, pričao je Dorian K. pred skupinom nepoznatih mladih ljudi sa sličnim problemima.

Free Stock Photo

Ništa osim igre nije bilo vrijedno truda

Podmukla priroda ovisnosti otežala mu je da detektira stanje koja ga je obuzimalo. Stalno je, kaže, svoj problem racionalizirao i nalazio pregršt opravdanja.

„Govorio sam si, samo svoje slobodno vrijeme provodim radeći ono što volim. Ili, zašto bih se mučio ići u grad ako se mogu bolje zabaviti u svojoj sobi na osobnom računalu. Ili, jednog dana počeo ću streamati ili snimati video, samo da još završim ovo ili ono u svojoj igri. Sve je to zapravo dio moga plana. Svi pokušaji racionalizacije, zajedno s mojim neznanjem i nedostatkom discipline, doveli su me do toga da sam teško zaglavio. U međuvremenu sam bio izgubio posao, radio sam povremeno tek tu i tamo, djevojka me ostavila, a ja sam postao frustriran, anksiozan i depresivan. Za mene nikakav drugi koncept izvan igre nije bio vrijedan truda. U stvarnom životu više nisam pronalazio zadovoljstva. Bio sam jedino predan igri, u kojoj sam bio vlasnik klana s više od 200 virtualnih prijatelja, koji su me gledali kao vođu i nekog tko bi im mogao pomoći. Svima nam je zapravo zajedničko bilo da trebamo jedni druge jer smo usamljeni i povrijeđeni. Duboko u sebi osjećao sam da gubim godine u prazno, u međuvremenu sam se maksimalno razvio i u nekim drugim internetskim igrama, više sam puta pokušao prestati igrati, ali u vrijeme apstinencije nikada nisam igru zamijenio nečim zdravim, nisam pronalazio nove prijatelje, ništa me nije zanimalo, samo sam sjedio doma i satima gledao televiziju. Danas sam ovdje s vama, jer sam u međuvremenu opet počeo raditi, stvaram nakon propalog desetljeća novi život za sebe, ali opet sam počeo igrati! U vrijeme jednog žestokog stresa na poslu vratio sam se svojoj najomiljenijoj igri RuneScapeu, opet se osjećam kao da imam 13 godina! Bojim se da ću pregorjeti, u glavi mi je totalno čudan osjećaj da poželim glavom udarati u zid da nestane. Opet igram cijele noći, gotovo da ništa ne jedem, nisam koncentriran na poslu,

mrtav sam umoran, tjeskoban... Želim sačuvati posao, želim se osjećati dobro, želim normalan život“, zavapio je Dorian K.

Nakon višemjesečnog pohađanja psihoterapijske grupe i rada na sebi, rekao je da se nakon dugo vremena opet osjeća slobodan od tjeskobe i sumnji, da je napokon izronio iz mentalne magle koja je zarobila njegov intelekt – bez krzmanja, otvoreno kaže da se smatra vrlo pametnom osobom – da napokon ima jasnoću zahvaljujući kojoj nikad nije bolji na svom poslu.

„Nakon više od godinu dana rada i učenja sa psihoterapeutima i mladim ljudima u grupi, razvio sam samokontrolu da se držim dalje od igara i uspijevam to i dan danas. Neki moji prijatelji još uvijek igraju, ali me ne nagovaraju da se vratim igri i zahvalan sam im na tome. Malo sam ljubomoran što ja ne mogu igrati igre bez problema kroz koje sam prolazio. Znam da igranje nije dobro za mene i mislim da sam osvijestio da je jedino vrijeme u kojem sam bio sretan i nisam bio depresivan bilo kad nisam igrao igrice nego živio život“, završio je svoju ispovijed Dorian. K.

On je pripadnik je generacije milenijalaca (rođeni između 1980. i 1994.), bio je u pelenama dok je još i internet bio u povojima, rastao je zajedno s mrežom, ali nije iskoristio blagodati interneta na dobar ili barem prihvatljiv način. Spoj genetske predispozicije, okolnosti i sklonosti preveo ga je na tamnu stranu interneta, među vojsku ovisnika o internetskim igrama koja se u svijetu broji u stotinama milijuna, uglavnom mladih, između 18 i 24 godine, i uglavnom muškaraca. Adolescenti su najranjivija skupina za razvijanje ovisnosti o videoigramama jer su često nezadovoljni i nesretni svojom pozicijom u društvu, pa se u igrama osjećaju ugodnije i prihvaćenije. Bez stručne psihološke pomoći, Dorian bi i dan danas ostao zarobljen i dezorijentiran u svijetu iluzije i igara, i dalje bi imao, kako je sam rekao, 13 godina. I živio bi – u prazno.

Novinar AndrijaKačić Karlin sa svojim omiljenim igračkama

„Novinar sam i osuđen sam na internet“

Za razliku od 9-godišnje Nere, rođene i srasle s mrežom i danas 33-godišnjaka Doriana, pripadnika pionirske generacije internetskih ovisnika, novinar Andrija Kačić Karlin je dvije trećine svog dosadašnjeg života proveo neumrežen. Najveći tehnološki doseg u okolini u kojoj je živio i radio do njegove tridesete bili su televizor, videorekorder i telefaks. Za sve što je trebao ili želio saznati tu su bile novinske arhive, knjižnice, kućne biblioteke, beskrajni tomovi enciklopedija, debelih, svakovrsnih rječnika i pravopisnih priručnika, te

beskrajni razgovori. Koga je želio vidjeti, morao se s njim susresti, ništa se osim sudskih poziva nije dostavljalo na kućni prag, a iz grada se telefonom mogao nekome javiti samo iz javne govornice ili pošte. Podrazumijeva se da je napamet znao najmanje pedesetak telefonskih brojeva. Andrija je za razliku od Doriana K. „odigrao“ u preddigitalnoj eri puno stvarnih životnih utakmica, stekao je mnogo stvarnih prijatelja i kolega, uživao bio na barem stotinu koncerata i tisuću utakmica, istinski je proživio bezbrojne trenutke sreće i tuge, radosti i drame, uspona i padova, dobitaka i gubitaka u igri zvanoj stvarni život iz kojeg se ne možeš isključiti jednim klikom. I zato je Andrija, i svi Andrije iz cijelog svijeta, tzv. pripadnici generacije X (rođeni između 1965. i 1979.) u znatno manjoj opasnosti da trajno zaglavi u labirintu mreže od generacija poslije njegove, jer ima otvoren izlaz na otok zvan stvarni život, stvarni prijatelj, stvarni zagrljaj, istinska utjeha i podrška.

Iako bi ga se po broju sati provedenih dnevno na internetu moglo svrstati pod teške ovisnike, iako nije samo na mreži iz profesionalne nužde, nego i zbog mnogih svojih strasti i raznih interesa, on ipak ima odmak u stvarnost, zna što su mu prioriteti i zna kad se treba resetirati.

„Rastao sam uz gramofon i crnobijeli televizor, a danas je moj stan prepun raznih ekrana. Imam doma tri televizora, četiri tableta, dva pametna telefona, laptop i fiksno računalo koje se nikad ne gasi. Čim se probudim, pogledam na WhatsApp jesu li stigli zadaci od urednika. Nisam se još ni umio. Nisam siguran jesam li u danu pola sata neprisutan na internetu. I dok kuham i dok jedem, ja sam online, gledam, čitam, slušam, surfam, odgovaram, dogovaram. I tako svaki dan, 330 dana u godini. Gadjljivo, ne? Danas sam bio, jer sam vozio bicikl, pola sata izvan mreže. Upravo s namjerom da se barem malo maknem od ekrana, jer sam osjećao da ću pregorjeti. Problem je s internetom što je toliko golem, a nefiltriran i pun smeća, pa se često gubi puno vremena na pronalaženje sadržaja koji nas istinski zanima ili nam treba za obavljanje posla. Sadržaj samo nadire, pa ti plivaj.“

Andrija je s novinarstvom započeo još u eri pisaćih mašina i Gutenbergova tiskarskog stroja, među prvima se u redakciji Vjesnika prestrojio u prve redove digitalne revolucije, a evo dočekat će aktivno i Zuckerbergov metaverzum tj. trodimenzionalni internet s bezbrojnim simulacijama bezbrojnih stvarnosti.

„I ovako smo stalno multitasking, neprestano smo fokusirani na više zadaća istodobno, iskreno ta nova dimenzija djeluje pomalo zastrašujuće. I ovo je već previše.“

Internet je stigao kao bogomdani da nam olakša posao, i nama u novinarstvu. Ali, ima jedna kvaka, nekad sam trebao u Vjesniku napisati jedan ili dva teksta dnevno, pa i manje, a danas od mene traže 15 tekstova dnevno jer je moguće. Dakle, nije mi olakšao nego mi je nametnuo siloviti ritam i ubio me poslom. Ja sam sasvim sigurno ovisnik o internetu, ali moja je egzistencija izravno povezana sa stalnim prisustvom na mreži, pa je, uvjetno rečeno, moja ovisnost opravdana, jer njome zarađujem za život. Ne puno, ali redovito. Neću pretjerati ako kažem da sam ponekad na internetu od 0 do 24, ja sam sportski novinar vezan uz dnevni news portal i u vrijeme velikih natjecanja, svjetskih i europskih prvenstava u nogometu ili olimpijskih igara, proizvodim sadržaj bez kraja. Enormno. Često su događaji u drugim vremenskim zonama, pa mi se dogodi da više ne znam je li dan ili noć“, opisuje najintenzivnije radne dane (i noći).

Andrija KačićKarlin u žustrom razgovoru sa Igorom Štimcem

Kad je poriv za klikanjem jači od razuma

„Nakon što sam cijelog dana na internetu, zaspim uglavnom oko tri ujutro, budite sigurni da sam minutu do tri još na internetu. I okej, napokon zaspim, u šest moram u WC, prije nego odem do WC-a, primam se za smartphone, gledam WhatsApp, otvaram neke svoje ključne portale na kojima pratim vijesti. Ma zanima me, što ja tražim!?“

Postoji, kaže, svjetla i tamna strana njegove ovisnosti.

„Ako ga koristim na bezvezno skrolanje po društvenoj mreži, pornjavu, teorije zavjere, to je čista autodestrukcija i nazadujem, ako pogledam dobar film, neku staru utakmicu, pročitam dobro štivo, na dobitku sam. Ali, opet ima kvaka, skinem dobru knjigu u PDF-u, pa je čitam, ali opet sam izložen, jer ju čitam na tabletu, pa svako malo izlazim iz sadržaja i pretražujem nešto po mreži. Nebitno, ali poriv je jači od razuma koji mi govori daj se saberi, čitaj u miru Božjem. Recimo, na Facebooku imam tri tisuće prijatelja, što mi je korisno i dobrodošlo za posao jer dijelim svoje tekstove da budu vidljiviji i čitaniji, pa će moj poslodavac time više zaraditi, a meni je to plaća. Meni je, dakle, Fejs otvoren 24 sata, a na Fejsu je toliko smeća da se to ne da opisati. Sam sebe zapitam kako bih to mogao filtrirati, ali ne mogu. Jednostavno skrolam po Fejs zidu i hoću, neću primam pregršt informacija koje ne tražim niti me zanimaju, ali ostaje mi fleš.“

Smatra da su mnoge WhatsApp grupe čisto zlostavljanje:

„Neki dan, naše malo društvo s Knežije sjedi na terasi, nailazi nam prijatelj, ne viđamo se zbog pandemije više koliko bi htjeli i pozovemo ga da sjedne s nama. Kaže nam da ne može jer da mora odgovoriti na stotinu poruka u WhatsApp grupama, od poslodavca do razrednice njegova sina. Mnogi poslodavci zavezali su svoje ljude u grupe, dali su im besplatno telefone i učinili ih dostupnima uvijek i svugdje. Ako se ti slučajno ne javiš izvan radnog vremena – i što je uopće u današnje vrijeme u modernim industrijama radno vrijeme – poslodavac te poziva na red.“

Sretan je što je imao sreću sazrijevati i graditi se u osamdesetim godinama prošlog stoljeća, jer ih smatra jednim od vrhunaca ljudskog uma, stvaralaštva i kreacije na mnogim poljima.

„Poslušajte kakve se glazba stvarala osamdesetih, toga danas nema, a imaju svu tehnologiju na raspolaganju. Onaj tko je zadnjih 15 godina na internetu, uza sve završene škole ne može imati mozak kao intelektualac iz osamdesetih. Ne može! Ne vježbaš ga, ne moraš pamtiti, ne razvijaš kreaciju, improvizaciju, maštu, jer sve imaš na dva klika. Žalosti me da sam i ja u međuvremenu izgubio sebe. Veći dio života gradio sam se čitanjem knjiga, slušanjem glazbe i gledanjem filmova. Preko interneta sam, i to je dobra strana interneta, skinuo 10.000 CD-ova. Ali, to je čista opsesija, kad ću ja preslušati 10.000 CD-ova!? Imam sve što vrijedi ikada od rock and rolla, ali ne slušam. Moram priznati, izgubili smo život, odnosno njegovu esenciju, sve nam je dostupno, ali ni u čemu ne uživamo. Jer ako je pametni telefon postao broj jedan, a gotovo da je tako, onda smo na pragu gubitka života.

Mogu osvijestiti da mi je ovakav život zapravo sve više nepodnošljiv, a s druge strane kad sam bez interneta i uređaja, loše se osjećam“, zaključio je Andrija Kačić Karlin pat pozicijom svoj suživot s internetom.

(I idućem nastavku: statistika, dijagnostika, simptomatologija i rehabilitacija globalne populacije internetskih ovisnika)

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

Naslovna fotografija: Andrija Kačić Karlin

Foto: Hina

VIŠE NA WEBU

Hemoroidi će proći za samo 3 dana! Zapišite jednostavan recept

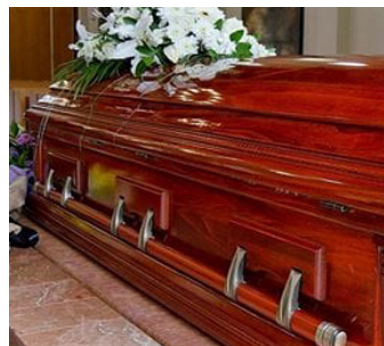
Zauvijek zaboravite na urinarne probleme

Zaboravite zauvijek nenamjerno mokrenje

Kardio recept! Ovaj doručak će očistiti žile

0 Comments

Sort by Oldest

Add a comment...

Facebook Comments plugin

VIŠE NA WEBU

linker
SPONSORED LINKS

[Evo kako ulog od 250 € u Bitcoin stvara bogataše](#)

[Produkcija nije primijetila! Jeste li vi uočili veliku pogrešku u snimanju filma kojeg preporuča i Plenković?](#)

["Tako sam postao najbogatiji čovjek Zagreba", pročitajte nevjerojatnu Lukinu priču!](#)

[Pitajte svaku ženu oko Božića i Nove godine želi li si rukama počupati kosu. Odgovor je - DA!](#)

[1 trik za zaradu na Bitcoinu bez da ga kupite](#)

[Josipa Pavičić završila u bolnici: 'Trebala sam biti na letu za Dubai, ali netko je imao drugačiji plan'](#)

Prethodna Objava

[Novi šef zagrebačkog SDP-a poručio drugovima i drugaricama: Želim vratiti Trg maršala Tita](#)

Sljedeća Objava

[Nenad Bakić tvrdi: Ivan Đikić je profitirao od pandemije. Zašto šuti o tome?](#)

[Pravila privatnosti](#) /

[Marketing](#) | [Impressum](#) | [Donacije](#) | [Tele](#)